

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Fatra, a.s.**, IČO 27465021, se sídlem třída Tomáše Bati 1541, Napajedla, zast. JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Jungmannova 24, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha, zast. JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D., advokátem, se sídlem Rubešova 8, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. MPO 614940/21/61500, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2022, č. j. 14 A 223/2021-142, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 8. 10. 2021, č. j. MPO 614940/21/61500. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl podle § 14m odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „rozpočtová pravidla“), žádost žalobkyně ze dne 20. 6. 2020 o poskytnutí dotace vedenou pod registračním číslem CZ.01.3.10/0.0/0.0/19_251/0022410. Městský soud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Ačkoli stěžovatel zdůraznil, že pro posouzení žádosti o dotaci je určující, zda ve vztahu k žalobkyni není dána překážka pro poskytnutí dotace z důvodu střetu zájmů Ing. Andreje Babiše, předsedy vlády, touto složitou právní otázkou se vůbec nezabýval. Namísto toho založil své rozhodnutí na tom, že s ohledem na výsledek auditu provedeného Evropskou komisí je zřejmé, že poskytnutá dotace by nebyla proplacena z evropských fondů, a tedy musela by být ve výsledku vyplacena ze státního rozpočtu České republiky, ačkoliv dotační program, v jehož rámci byla žádost podána, nepředpokládá jakékoliv financování ze státního rozpočtu. Tento důvod zamítnutí žádosti (absence zdroje financování dotace) označil městský soud obecně za přípustný, ovšem pouze za podmínky, že by existovalo právně závazné rozhodnutí Evropské komise, z něhož by definitivním způsobem vyplývalo, že by dotace v případě jejího poskytnutí

skutečně nebyla proplacena z evropských fondů (z důvodu střetu zájmů). Výsledky auditu ovšem ještě do této závazné fáze nedospěly, mají podobu toliko přípravného podkladu, a tedy nelze výlučně o ně opřít rozhodnutí o neposkytnutí dotace. Stěžovatel tedy měl vypořádat výhrady žalobkyně proti závěrům auditu Evropské komise, které jsou pouze jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, a zabývat se otázkou existence střetu zájmů.

[2] Stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V jeho odůvodnění uvedl, že je v souladu s rozsudkem městského soudu povinen provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí o žádosti žalobkyně, a to v přiměřené lhůtě, jinak mohou být vůči stěžovateli uplatněna opatření proti nečinnosti. K přijetí nového rozhodnutí by mohlo dojít dříve, než bude vydáno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Tímto novým rozhodnutím stěžovatele může být žádosti o dotaci vyhověno. Může pak nastat situace, že v důsledku zrušení rozsudku městského soudu „obživne“ původní rozhodnutí stěžovatele, které bude s novým rozhodnutím stěžovatele v obsahovém rozporu. Konkurence obživlého a nového rozhodnutí je judikaturou řešena prostřednictvím přezkumného řízení ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jehož provedení však v tomto případě vylučuje § 14q rozpočtových pravidel. Teoreticky tak může nastat procesně neřešitelná situace rozporná se zásadou *ne bis in idem*. Za této situace by bylo znemožněno zpětné vymožení takto vyplacené dotace. Povaha této situace je bezprecedentní a mimořádná, což je třeba zohlednit při posouzení splnění předpokladů přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel cituje pasáž usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, která se věnuje vhodnosti a přiměřenosti užití § 73 odst. 2 až 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), na řízení o kasační stížnosti. Ve stejném usnesení se Nejvyšší správní soud věnoval právě koexistenci dvou neslučitelných rozhodnutí. Dle názoru stěžovatele bylo však zmíněné usnesení přijato na pozadí odlišné skutkové situace, a to ve věci rozhodnutí o přiznání starobního důchodu, proti němuž existuje obrana ve formě námitek. Stěžovatel shledává splnění předpokladu hrozící závažné újmy právě v nemožnosti domoci se zákonnými prostředky vrácení dotace, a to za situace, kdy v souladu s podmínkami dotačního programu neměl vůbec být zatížen státní rozpočet, neboť tyto podmínky počítaly s výlučným financováním z unijních prostředků. Dle názoru stěžovatele je ohroženo hned několik veřejných zájmů, a to zájem na stabilitě veřejných rozpočtů, zájem na řádném nakládání s finančními prostředky, zájem na předcházení nesrovnalostem a zájem na právní jistotě a jednotném postupu správních orgánů. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pak nebude v rozporu s žádným konkrétním soukromým nebo veřejným zájmem. Na dotaci neexistuje právní nárok, a tudíž žalobkyni přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže vzniknout žádná újma.

[3] Žalobkyně ve svém vyjádření k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že s návrhem nesouhlasí, neboť pro přiznání odkladného účinku nejsou splněny zákonné předpoklady. Dle jejího názoru stěžovatel vychází z mylných premis, neboť předjímá, že v nově vedeném řízení žádosti o dotaci vyhoví, ačkoli ho k tomu městský soud svým rozsudkem nijak nezavázal. Rozhodnutí stěžovatele zrušil z toho důvodu, že nebyla posouzena klíčová otázka daného případu, a to střet zájmů Ing. Andreje Babiše. Za podmínky, že stěžovatel v rámci nového projednání žádosti tuto otázku řádně posoudí, není rozsudkem městského soudu nijak limitován v tom, zda má žádosti

pokračování

vyhovět, nebo ji zamítnout. Žalobkyně rovněž odkázala na usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Ads 99/2014-58, ve kterém tento soud naznal, že ani hrozba existence dvou protichůdných rozhodnutí o téže věci není důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Má se jednat o výjimečný institut, který nemá být v řízeních před správními soudy obecně pravidlem. Jeho přiznání je u kasační stížnosti správního orgánu podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, který v projednávané věci není dán. Žalobkyně je toho názoru, že rozšířený senát uvedené závěry formuloval obecně, aniž by je podmiňoval dostupností opravných a dozorčích prostředků. K vyplacení finančních prostředků z dotačního programu pak nedochází již rozhodnutím o věci samé, ale až splněním dotačních podmínek, o nichž je vedeno zvláštní řízení (řízení o žádosti o platbu). Kromě toho je situace řešitelná i prostřednictvím institutů opatření o nevyplacení dotace a řízení o odnětí dotace (§ 14e a § 15 rozpočtových pravidel). Stěžovatel dle názoru žalobkyně účelově zveličuje bezprecedentní a mimořádnou povahu nastalé procesní situace a marginalizuje újmu, která by žalobkyni mohla v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout. Odkázala na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, podle něhož sice žadatel o dotaci nemá právo na „výsledek“, ale má právo na „řádný proces“ s ním související. Žalobkyně je rovněž toho názoru, že pokud by stěžovatel žádosti žalobkyně vyhověl dříve, než by bylo rozhodnuto o kasační stížnosti, měla by být kasační stížnost odmítnuta pro odpadnutí předmětu řízení postupem dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. I z tohoto důvodu tedy nemůže být návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhověno.

[4] Kasační stížnost nemá v projednávané věci odkladný účinek, který by vyplýval ze zákona. Nejvyšší správní soud ho však může přiznat, jsou-li kumulativně splněny tři základní předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (§ 73 odst. 2 s. ř. s.). Břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně naplnění těchto podmínek nese stěžovatel. Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je tedy třeba, aby stěžovatel dostatečně konkrétně tvrdil, jakou újmu by pro něj (jím chráněný zájem) právní následky rozhodnutí představovaly a z jakých konkrétních okolností či důkazů toto tvrzení dovozuje. Stěžovatel je také povinen prokázat, že újma vzniklá na jeho straně (na jím chráněném zájmu) by byla nepoměrně větší než újma, která by přiznáním odkladného účinku vznikla jiným osobám (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38).

[5] Nejvyšší správní soud po posouzení stěžovatelova návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že není důvodný.

[6] Možností žalovaného správního orgánu podat návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí a věc mu vrácena k dalšímu řízení, se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49. Dovedil, že „i správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce“.

Důsledkem nepřiznání odkladného účinku pak může být vznik situace, kdy správní orgán vydá v souladu se závazným právním názorem krajského soudu nové rozhodnutí, následně Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zruší, čímž „obživne“ starší správní rozhodnutí. Tato dvě správní rozhodnutí pak mohou být v obsahové kolizi. Ve výše citovaném usnesení rozšířený senát navíc výslovně uvádí, že *„zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost... Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s.“*

[7] Judikatura Nejvyššího správního soudu se následně snažila vyřešit problém spočívající v hrozbě existence dvou protichůdných správních rozhodnutí vícero způsoby. K jejímu sjednocení přistoupil rozšířený senát NSS usnesením ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, ve kterém naznal, že *„hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“,* neboť *„obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku.“* Citovaný závěr zmíněného usnesení vyplývá z charakteru žalovaného jako orgánu veřejné moci, který nemá vlastní subjektivní práva, ale je subjektem hájícím veřejné zájmy. Rozšířený senát vyvodil, že odkladný účinek může být přiznán i kasační stížnosti žalovaného, bude se však jednat o výjimečné případy, kdy *„odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem.“* Za tuto nepoměrně větší újmu pak dle rozšířeného senátu nelze považovat újmu bagatelní, i kdyby byla nepoměrně větší než ta vzniknuvší v opačném případě žalobci. V citovaném usnesení rozšířený senát zdůrazňuje výjimečnost institutu odkladného účinku. Ta by byla jeho přiznáváním v případech pouhé hrozby kolize dvou správních rozhodnutí potlačena, neboť by pak *„musel být odkladný účinek přiznáván téměř ke každé žádosti správního orgánu, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno. Tento postup by odporoval shora popsanému smyslu a účelu zákonné úpravy a mohl by vést i k nerovnosti stran, tj. k porušení § 36 odst. 1 s. ř. s.“*

[8] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že kasační stížnosti žalovaného lze přiznat odkladný účinek za splnění stejných formálních podmínek jako kasační stížnosti žalobce. Žalovaný musí tvrdit a osvědčit vznik nepoměrně větší újmy, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám, tato újma však musí spočívat ve vážném ohrožení veřejného zájmu, nesmí být sama o sobě bagatelní a v rozporu s jiným veřejným zájmem. Touto újmu pak nemůže být vznik ani hrozba vzniku nežádoucí procesní situace, která je obtížně řešitelná, či dokonce neřešitelná. Není tedy rozhodné, zda v projednávaném případě existují mechanismy řešení kolize dvou rozhodnutí o téže žádosti, ale zda je splněna podmínka hrozby bezprostřední újmy, která by nepřiznáním odkladného účinku

pokračování

kasační stížnosti vznikla na důležitém veřejném zájmu. Tato podmínka dle názoru Nejvyššího správního soudu v projednávaném případě splněna není.

[9] Předně Nejvyšší správní soud dává za pravdu stěžovateli v tom smyslu, že k ohrožení důležitého veřejného zájmu by mohlo dojít v případě, že by byla žalobkyni přiznána a vyplacena dotace, která jí neměla být po řádném vyhodnocení všech relevantních podkladů a správné aplikaci zákona přiznána, dotaci by nebylo možné vymocit zpět a tato skutečnost by měla významný negativní vliv na veřejné rozpočty.

[10] V nyní posuzovaném případě může teoreticky nastat situace, že stěžovatel vydá v dalším řízení alespoň z části vyhovující rozhodnutí (a třeba i vyplatí dotaci na jeho základě), a Nejvyšší správní soud následně zruší rozsudek městského soudu, čímž „oživí“ staré negativní rozhodnutí o žádosti. V takovém případě by tedy vedle sebe existovaly „oživené“ zamítavé rozhodnutí stěžovatele a nové vyhovující rozhodnutí stěžovatele. Žalobkyni je třeba dát za pravdu v tom, že městský soud ve svém rozsudku stěžovatele nijak věcně nezavázal, pokud jde o obsah rozhodnutí o žádosti, nýbrž mu uložil zabývat se hlouběji některými skutkovými aspekty věci. Dal tedy stěžovateli prostor rozhodnout o žádosti znovu, přičemž nové posouzení žádosti může spočívat na vyhodnocení jiných skutečností a skutkových okolností. Může se tedy skutečně stát, že stěžovatel žádosti nově vyhová, a toto nové rozhodnutí bude existovat souběžně s rozhodnutím starým. Pro účely posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti má význam analyzovat pouze tuto hypotetickou procesní situaci, neboť jednak může reálně nastat, jednak je podmínkou vzniku újmy (přiznání a vyplacení dotace), kterou stěžovatel odůvodňuje potřebu přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

[11] Toliko na okraj lze poznamenat, že pokud by stěžovatel i v pořadí druhým rozhodnutím žádost o dotaci zcela zamítl, což je rovněž ve světle závazného právního názoru městského soudu možné, nastane v případě vyhovujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu toliko „nevhodná“ procesní situace, že budou vedle sebe existovat dvě rozhodnutí o jedné žádosti, která však budou obsahově shodná. Tato situace se nijak nedotkne veřejných prostředků, a tedy ani veřejného zájmu, kterým stěžovatel odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku. Tato druhá alternativa je z hlediska argumentace stěžovatele nevýznamná a nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Ads 99/2014-58).

[12] Pokud v důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a následného úspěchu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti nastane situace, že budou vedle sebe existovat dvě obsahově rozdílná rozhodnutí o dotaci, bylo by nesprávné dovozovat, že v pořadí druhé rozhodnutí je po obsahové stránce nezákonné. Městský soud neformuloval v napadeném rozsudku takový právní názor, který by stěžovatele zavazoval k vydání rozhodnutí určitého obsahu. Nezákonnost rozsudku městského soudu, pro kterou by jej Nejvyšší správní soud eventuálně zrušil, proto nemůže způsobit, že by v pořadí druhé rozhodnutí stěžovatele opačného obsahu bylo nezákonné. Nastane-li tedy situace, kdy dojde ke koexistenci dvou zdánlivě protichůdných rozhodnutí, nelze bez dalšího usoudit, že je jedno z nich založeno na nesprávném právním posouzení. Jejich odlišnost totiž může

být způsobena skutkovým posunem, k němuž mohlo v období mezi vydáním obou správních rozhodnutí dojít a který městský soud naznačuje v bodě 46 svého rozsudku a stěžovatel jej zmiňuje v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve věci vedené pod sp. zn. 4 Afs 11/2022.

[13] Je naopak třeba předpokládat, že stěžovatel bude při novém vyhodnocení žádosti postupovat v souladu se zákonem a zákonné bude i samotné rozhodnutí o žádosti. Rozhodnutí o přiznání dotace osvědčuje, že byly splněny všechny podmínky pro vydání rozhodnutí tohoto obsahu. Bude-li na základě takového rozhodnutí vyplacena dotace, nemůže tím být nijak dotčen veřejný zájem fiskálního charakteru (zejména zájem na poskytování dotací v souladu se stanovenými podmínkami). V takovém případě není ani důvod postupovat dle § 14e či § 15 rozpočtových pravidel. Ačkoliv může reálně nastat situace, že budou vedle sebe existovat dvě rozhodnutí o téže žádosti o dotaci, která budou rozdílná, neznamená to, že by v pořadí druhé rozhodnutí, jímž byla dotace přiznána, bylo nezákonné a finanční prostředky vyplacené na jeho základě byly vyplaceny neoprávněně. Tato situace se do značné míry podobá situaci, kterou rozpočtová pravidla výslovně předpokládají v případě vydání nového rozhodnutí dle § 14p.

[14] Ochrana veřejného zájmu, jehož se stěžovatel v návrhu dovolává, tj. zabránit neoprávněnému přiznání a vyplacení dotace, je v rukou samotného stěžovatele, a to prostřednictvím vydání zákonného rozhodnutí v dalším řízení. Bude-li toto rozhodnutí zákonné, nemůže být porušen fiskální zájem státu.

[15] Stěžovateli lze přisvědčit, že rozpočtová pravidla (zejména § 14q odst. 2) nevytváří procesní prostor k tomu, aby se mohl vypořádat s procesní situací, která by nastala po vydání jeho nového rozhodnutí ve spojení s „oživením“ prvního rozhodnutí o žádosti. Koexistence dvou obsahově protichůdných rozhodnutí o žádosti ovšem neohrožuje fiskální zájem státu ani jiný důležitý veřejný zájem. Absence opravných prostředků proti v pořadí druhému rozhodnutí stěžovatele o žádosti a jiných procesních možnostech nápravy tohoto stavu není důvodem, pro nějž by měl být kasační stížnosti stěžovatele přiznán odkladný účinek. Tato argumentace totiž směřuje pouze k zamezení vzniku procesní situace, kdy by bylo o téže žádosti rozhodnuto dvakrát. K tomu se přitom vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 10 Ads 99/2014-58, které nevycházelo z natolik odlišných skutkových okolností, aby nemohlo být pro posouzení projednávané věci plně relevantní. Jak je již uvedeno výše, z tohoto usnesení vyplývá, že neřešitelnost procesní situace je pro posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku druhotnou otázkou. Stěžovatel navíc chybně předpokládá, že institut námitek proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (rozhodnutí rozšířeného senátu vychází právě z tohoto procesního kontextu) má potenciál vyřešit nastalou procesní situaci. Podání námitek totiž přísluší toliko účastníku správního řízení, přičemž je obtížné si představit, že by tento účastník brojil proti rozhodnutí (v pořadí druhému), které je pro něj příznivé. Stejně tak existence jiných opravných prostředků, zejména v režimu správního řádu, představuje jen omezenou možnost čelit situaci existence dvou rozhodnutí, neboť jejich užití je vázáno na striktní podmínky (zejména časové).

pokračování

[16] Snaha zabránit existenci dvou protichůdných rozhodnutí nemá v kontextu projednávané věci nic společného s ochranou finančních zájmů státu. Neexistuje totiž veřejný zájem na zamítnutí žádosti o dotaci (ostatně samotná existence dotačních programů dokládá existenci veřejného zájmu na poskytování dotací), nýbrž toliko veřejný zájem na poskytování dotací v souladu se zákonem, jehož ochranu musí stěžovatel zajistit při novém rozhodování o žádosti.

[17] Má-li stěžovatel obavu, že pokud by po přiznání dotace žalobkyni uspěl s kasační stížností a v důsledku formální existence dvou rozporných rozhodnutí o dotaci by mohla Evropská komise odepřít vyplacení prostředků z evropských fondů (a dotace by tedy musela být vyplacena ze státního rozpočtu), může tomuto riziku stěžovatel předejít tím, že vezme zpět kasační stížnost.

[18] Nejvyšší správní soud je tedy toho názoru, že v projednávaném případě nemůže být odkladný účinek kasační stížnosti přiznán, neboť neexistuje důležitý veřejný zájem, na kterém by nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout újma.

[19] Nejvyšší správní soud je navíc toho názoru, že přiznání odkladného účinku by mohlo žalobkyni způsobit nedůvodnou újmu. Jeho důsledkem by totiž bylo zamezení novému posouzení žádosti, k čemuž není žádný rozumný důvod. Jak je již uvedeno výše, je nutné předpokládat, že stěžovatel žádost posoudí v souladu se zákonem a objektivně zjištěným skutkovým stavem. Výsledkem takového posouzení může být pouze vznik právem aprobovaného stavu, čemuž nelze bránit. Jestliže by byl tento stav pro žalobkyni výhodný, znamenalo by pro ni zamezení novému posouzení nevyhnutelnou újmu v podobě nevyplacení dotace, nebo jejím nedůvodným časovým odložením. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem i v tom smyslu, že žalobkyni nemůže přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout žádná újma, neboť na dotaci není právní nárok. Otázka újmy totiž s povahou dotace jako nenárokového institutu přímo nesouvisí. Jak správně uvedla žalobkyně, z rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, vyplývá, že žadatel sice nemá nárok na určitý výsledek řízení o žádosti, má však nárok na řádný proces. Výsledkem tohoto řádného procesu musí nutně být zákonné rozhodnutí. Ačkoli tedy nárok na dotaci jako takový *a priori* neexistuje, skrze spravedlivé posouzení žádosti, na které žalobkyně nárok má, může být takový nárok konstituován rozhodnutím o dotaci. Zamezení tomuto výsledku prostřednictvím přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by pak pro žalobkyni objektivně znamenalo újmu.

[20] Žalobkyně ve vyjádření k návrhu zmiňuje, že pokud stěžovatel znovu rozhodne o žádosti, bude tím naplněn důvod pro odmítnutí kasační stížnosti z důvodu odpadnutí předmětu řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tato procesní souvislost by mohla odůvodnit přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to za účelem zajištění faktického přístupu stěžovatele k oprávněnému prostředku proti rozhodnutí městského soudu. Žalobkyně ovšem poukazuje na řešení, které je v judikatuře Nejvyššího správního soudu výrazně minoritní a koliduje s východisky, na nichž jsou založena rozhodnutí rozšířeného senátu aplikovaná v této věci (k tomu srov. usnesení NSS ze dne 7. 12. 2022, č. j. 8 Azs 172/2020-56, jímž byla tato právní otázka předložena k posouzení rozšířenému

senátu). Tato ojedinělá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nemohou odůvodnit paušální přiznávání odkladných účinků kasačním stížnostem žalovaných správních orgánů, neboť by tím došlo k nepřiměřenému vychýlení v neprospěch zájmu žalobců na poskytnutí efektivní (tj. též včasné) soudní ochrany (promítnutí právních účinků pravomocných soudních rozhodnutí).

[21] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti lze považovat pouze za rozhodnutí předběžné povahy a nelze na jeho základě předjímat, jak bude rozhodnuto o kasační stížnosti samotné.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu